

גליזת חגיגת 200

- מאמר מערכת בעמוד 4 -

מוסדות ברסלב שובו בנים - נחמת ציון
בנשיאות הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

שזבו בנים

גליזת 200
פרשת לך לך
י"ב חשון תשפ"ז

מאת מוריני
הרב שליט"א

למה התפילות לא מתקבלות?

"לך לך מארצך וממולדתך" בראשית י"ב, א'

המקדש, מכיוון שלא לומדים ש"ס בעיון, בעומק. היום, לבנות את הבית זה פשוט רק ללמוד ש"ס. ברגע שאדם ילמד ש"ס, הסטרא אחרא תיפול. וצריך לחדד את השכל. העבודה של האדם זה לחדד את השכל, ללמוד תורה, שיהיה לו מוח מהיר וחרף, מוח מאיר, כמו שאומר רבינו: "מצווה גדולה לחדד השכל". אומר ה"חסד לאברהם" שיש עשרה מסכים על המוח, עשר קליפות על המוח, וכל אחד צריך להסיר את הקליפות, לשייף אותם, לנקות אותם. וזה רק על ידי לימוד הש"ס בעומק ובעיון.

ברסלב וגמרא: דבר אחד

אדם צריך דעת, שברסלב וגמרא זה דבר אחד. הנקודה של ברסלב: שהולכים לפי מה שכתוב, ולא לפי הרגשות ודעות, ולא לפי מה שנוח. "צאי לך בעקבי הצאן, ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים", שצריך לשמוע בקול הצדיקים, בקול הרועים.

אם אתה חסיד ברסלב, צריך לשמוע לליקוטי מוהר"ן. דבר ראשון בליקוטי מוהר"ן (תורה א') כתוב שאדם צריך שיהיה לו שכל, שילמד ש"ס, ורק זה נקרא תמימות: "אשרי תמימי דרך ההולכים בתורת ה'". אדם צריך לדעת שחסידות ברסלב לא באה, חס ושלום, לבטל שום קוצו של י"ד, שום מנהג של כלל ישראל, שום דבר שמקובל בעם ישראל. היא רק באה להוסיף עוד דברים: להוסיף יותר יראת שמים, יותר שמירת עיניים, יותר קדושה.

להרגיש שה' עומד מולנו?

לאדם יש אפיקורסות בלב: הוא לא מאמין שה' עומד מולו כל רגע. מה שאדם לא מכוון בתפילה, לא מרגיש שה' עומד לפניו, זה בגלל שיש לו אפיקורסות בלב, שלא מאמין שה' נמצא.

שואדם מדבר עם חבר, הוא נזהר לחשוב על כל מילה שמוציא מפיו. בפרט אם זה מלך, הוא נזהר יותר, שלא יתפסו אותו באיזו טעות, חס ושלום, באיזה דבר לא הגיוני שהוא ידבר. שהוא מדבר עם חבר, הוא לא מדבר סתם. הוא יכול לדבר עשר שעות, כי הוא רואה לפניו "אדם" עם פנים, ידיים, רגליים.

וה' חי וקים נמצא מולנו, ואנחנו לא מרגישים אותו. זה מראה שאין לנו שכל, אין לנו מוח. שאדם לא מרגיש את ה' ולא מכוון בתפילה, זה רק בגלל שחסר לו שכל. כמו שיש מחלות שאנשים מאבדים את השכל ולא מכירים את ההורים שלהם, כך גם האדם: אם אין לו שכל, אין לו תורה, הוא לא מכיר את אביו ואימו, שזה הקדוש ברוך הוא. אם אדם היה יכול, היה משתיל לעצמו שכל, אבל עדיין לא מצאו איך להשתיל מוח. ולקבל שכל ומוח, אומר רבינו הקדוש, זה רק על ידי לימוד הש"ס בעיון, לימוד התורה. וכשולמד תורה, זוכה לבטל האפיקורסות שבליבו ולהרגיש את ה', לחן, לחשיבות, ומתקבלים תפילותיו ובקשותיו.

"ואגדלה שמך" - זה מרמז על לימוד הש"ס: שמך בגימטריא 360, ש"ס בגימטריא 360.

צריך לדעת: אם אדם לא לומד ש"ס, אז אין לו כלום, אין לו צלם אלוהים, אין בכלל בן אדם. כל השם של האדם, המהות של האדם, נבנה מלימוד הש"ס. כל האדם זה רק הש"ס.

וזה שה' הבטיח לאברהם אבינו "ואגדלה שמך", דהיינו שזרעו יעסקו בתורה וילמדו ש"ס (שמך). ורק זה נקרא תמימות, כמו שכתוב: "אשרי תמימי דרך ההולכים בתורת ה'" (תהלים קיט, א). תמימות זה רק שאדם לומד ש"ס.

על ידי התורה מתקבלות התפילות

הרבי מביא בתורה א': "דע, כי על ידי התורה מתקבלים כל התפילות וכל הבקשות שאנו מבקשים ומתפללים, והחן והחשיבות של ישראל נתעלה ונתרומם לפני כל מי שצדיקין, הן בדוחין והן הגשמי".

רק על ידי התורה מתקבלים כל התפילות וכל הבקשות. כל מה שאדם רואה שתפילה לא התקבלה, זה בגלל שהוא לא לומד מספיק ש"ס.

כל החן והחשיבות של ישראל תלוי בלומדי הש"ס, כי התורה נקראת "איילת אהבים ויעלת חן", שמעלה חן על לומדיה. התורה טמט מעלה חן על האדם. אדם בא הביתה: אם הוא למד תורה, זכה לחן. אשתו רואה שיש לו חן, השכינה שורה עליו, אז יהיה שמחה בבית. אבל אם הוא בא בלי תורה, בלי חן, בא שבור, עצבני, אז אין שמחה בבית הזה.

ועכשיו, בעונותינו הרבים, החן והחשיבות של ישראל נפל. עכשיו עיקר החשיבות הוא אצל הגויים, אצל הרשעים, וזה רק בגלל סיבה אחת: שלא לומדים ש"ס.

"כי איש הישראלי צריך תמיד להסתכל בהשכל של כל דבר, ולקשר עצמו אל החכמה והשכל שיש בכל דבר, כדי שיאיר לו השכל שיש בכל דבר, כי השכל הוא אור גדול ומאיר לו בכל דרכיו".

השכל האמיתי זה רק לימוד הש"ס. חוץ מזה אין שום שכל בעולם. מה שמאיר לאדם ומכוון אותו זה רק השכל.

אדם צריך לראות שהשכל יאיר וילך, יאיר ויגדל, כמו שכתוב: "הולך ואור עד נכון היום". כל עבודת האדם זה רק להגדיל את השכל, וכפי מה שמגדיל את שכלו ולומד ש"ס, כך הוא בונה את בית המקדש.

בניין בית המקדש בלימוד הש"ס

אם אנחנו רוצים לבנות את בית המקדש, להחיש את הגאולה, צריך להגדיל את השכל, להגדיל את הדעת, כמו שאמר חז"ל: "כל מי שיש בו דעת, כאילו נבנה בית המקדש בימיו". וכפי מה שמגדיל את הדעת, את השכל, כך הוא בונה את בית המקדש. כי מה שלא נבנה בית

שו"ת לשולחן שבת אברם או אברהם?

טעה וקרא "אברם" במקום "אברהם" או להיפך, האם יצא?

סק"ד, הוא הדין שיש להכשיר בקורא לאברהם אברם. וכן הורה הגאון רבי יעקב מאיר שטרן שליט"א.

ואילו הגאון הגדול רבי נסים קרליץ זצ"ל הורה שיש לחוש שלא יצא, דשטא באברם-אברהם יש יותר שינוי משמעות מאשר בהרן-אהרן, ולכן אע"פ שהפ"ח דימה אותם לחומרא, אין לנו לדמותם לקולא. ולכן, אע"פ שבאהרן-הרן המ"ב מכריע לקולא, הכא יש לחוש ולהחמיר ולהחזירו. והסכים עמו הגאון הגדול רבי חיים קניבסקי זצ"ל, וכן הורה הגאון רבי שלמה זלמן אולמן זצ"ל.

והגאון רבי מנדל שפרן שליט"א הוסיף, ד"ל דהרן ואהרן זה אותו שם, אלא שקראו שלא בדקדוק, אבל אברם ואברהם הם שני שמות שונים, והחלפה ביניהם דינה כשינוי משמעות.

וכשארמתי הדברים לפני הר"ש גרוס, טען שהדבר פשוט: שמי שיכתוב

בכתובה או בגט הרן במקום אהרן – השטר פסול, ולא חשיב שם אחד, ואע"פ לענין קריאת התורה יצא, וא"כ הוא הדין באברם ואברהם.

והגאונים רבי נפתלי נוסביוו והג"מ גרוס שליט"א הורה, שמכיון שמבואר בגמ' ברכות י"ג. שהקורא לאברהם אברם עובר בעשה, צריך להקפיד על כך, ואף אם בעלמא שינוי כזה אינו חשוב שינוי משמעות.

אבל במקום שאסור לשנות מדינא דגמ' – בודאי יש להחזיר את הבעל קורא שקרא בטעות שלא כהוגן.

[ומסתבר דהוא הדין בנידון דידן שקרא לאברם אברהם, אע"פ שבכ"ה אינו עובר בעשה, שהרי האיסור הוא רק לקרוא לאברהם אברם, מכל מקום צריך להחזירו, מכיון שצריך להקפיד על שינוי זה.]

(וישמע משה)

שאלה: בפרשת לך לך, ברוב הפרשה כתוב שמו אברם אבינו בלא ה"א – אברם, ורק לקראת סוף הפרשה משתנה שמו לאברהם. והנה ארע שבעל קורא טעה, ומתוך ההרגל קרא אברם במקום שהיה עדיין מצריך לקרוא אברם, ונתעוררה שאלה בין השומעים: האם צריך להחזירו על כך או לאו?

תשובה: שורש הדין נמצא בתוס' בע"ז (כב: ד"ה רגלא), וז"ל: ובמדרש נמי משמע "ודגלו" לשון מעילתו, דקאמר: מנין לקורא בתורה שקרא לאהרן הרן שיוצא – פ' שאע"פ שלא יקרא האלף – שנאמר "ודגלו עלי אהבה", ע"כ.

והובאו דבריהם בהרבה מפוסקי אשכנז [המנהיג, ראב"ה, לקט יושר, האגור]. ובסימן קמ"ב ס"א בשו"ע: "קרא וטעה אפילו בדקדוק אות אחת, מחזירין אותו".

והרמ"א כתב: "ודקא בשינוי שמשתנה ע"י זה הענין כ"ו. והמ"ב סק"ד הביא כדוגמא את דברי התוס' לגבי קרא לאהרן

הרן. וכתב הפרי חדש שהשו"ע חולק בזה על הרמ"א, ולדברי השו"ע, אם קרא לאהרן הרן ולאברהם אברם – מחזירין אותו.

ובאמת, בשיר השירים רבה שלפנינו לא מצאנו כדברי התוס', אלא ז"ל: "אמר ר' ישישכר: תינוק שקורא למשה משה, לאהרן אהרן, לעפרן עפרן [ע"ש במפרשים מהו השיבוש שמשבשש התינוק בכל אחד מן השמות], אמר הקב"ה: ולגלוגו עלי אהבה", ע"כ. ולפ"ז אין כאן מקור לקורא בבית הכנסת, להוציא את הרבים ידי חובתם, שיצא. ואולי זו היתה גירסתם של חכמי ספרד, שלא העתיקו דברי התוס'.

הגאון רבי שמואל גרוס שליט"א הביא ראיה מדברי הפ"ח אלו, שהשוה את הקורא לאברהם אברם לקורא לאהרן הרן, דהוא הדין לדידן: שמכשירים בקורא לאהרן הרן, כמו שכתב המ"ב שם

סיפור לפרשה מהדסה להתגלות

"ואגדלה שמך" בראשית, ט'

רבי ברוך ממזיבוז היה ילד רך בשנים כשסבו, הבעל שם טוב הקדוש, נסתלק למדומים. ובכל זאת, השנים המעטות שגדל בצל זקנו הותירו בו חותם לכל ימיו.

כשהיה ברוכל כבן שלוש, נשאו הבעש"ט על זרועותיו ויצא עמו לקידוש לבנה. החבראי קדישא תמהו מה ראה רבם לקרב כל כך את הנכד הפעוט.

חש בכך הבעש"ט ושאל את הילד: "בני, מה רומזת הלבנה?" מיד השיב: "לל"ב נתיבות החכמה, שראשי תיבותיהן לבנה". נדהמו התלמידים, והבינו שלא לחינם מחבב אותו זקנו.

לאחר הסתלקות הבעש"ט גדל רבי ברוך בבית הרה"ק רבי פנחס מקוריץ באוסטריה. באותן שנים הסתיר עצמו ונמנע מלמוד תורה ברבים. ערב שבת אחד, בדרכם למרחץ, השקוהו רבי פנחס בנדיבות מן המעד, משקה הדבש, כדי שיפתח פיו.

משנתבסס, פתח רבי ברוך: "אחות לנו קטנה, זהו השכל, הקטן אצלנו, כמו 'אמור לחכמה אחותי את'. מה נעשה לאחותנו ביום שידובר בה, אם נדבר את כל שכלנו, מה נאמר אחר כך?"

כשהגיעה העת שישפיע לרבים, נראה הבעש"ט בחלום לרבי נחום מטשרנוביל, וביקשו לעורר את נכדו להנהיג עדה. נסע המגיד לשבות אצל רבי ברוך ונתקבל בכבוד. אלא שבבוקר השבת, כשחזר מתפילתו, כבר סיים רבי ברוך, כמנהגו להשכים, את תפילתו ואף אכל את הקאשע.

ניכר על פני המגיד שהדבר חרה לו. אמר לו רבי ברוך: "השפם קדוש מאוד, ובכל זאת היכן שמפריע לאכילה מותר לקצרו מעט, את השפם". אך המגיד לא התפייס, וגמר בליבו שלא לבוא לסעודה שלישית.

בדרכו לאכסנייתו לשנת הצהריים, עלה להיכלות העליונים והגיע להיכל של נועם וזיו שאין לשערם. כששאל מהו, השיבוהו: גבנה מתורתיו של רבי ברוך, תורות נשגבות העולות במחשבתו, והוא שומרן ואינו אומרן.

התפעם המגיד ובא לסעודה שלישית. פתח רבי ברוך: "דרוש נוי ואולמ". אם תשאלו במה זכיתי לנווה כזה, התשובה: 'אולמ', מלשון אילם, משום שלא אמרתי תורות גבוהות". השיבו המגיד: "זקנכם הבעש"ט היה אצלי וביקש שתיטיבו עם העולם".

במוצאי שבת, כשישב המגיד בעגלה, קפץ רבי ברוך על מדרגתה ושאל: "אמרו לי האמת, שמא דרכי אינה טובה והשגותי אינן אמיתיות?"

"חלילה!" השיב המגיד, "בדרך אמת אתם הולכים". "אם כן", ביקש רבי ברוך, "העידו עליי בעולם האמת שאני הולך בדרך הישר". נענה לו המגיד, ומאותו יום החל רבי ברוך להאיר ביתר שאת את אור תורתו בעולם.

נקודת אור

חינוך בכעס

מאת: הרב"ג פנחס ברייער שליט"א
מחבר ספר 'לגדל' על חינוך ילדים

כתב ה'אורחות צדיקים' (שער הכעס): "זאתה רואה בני אדם, כשהם כועסים ומחזיקים בכעסם, אינם משימים לבם על מה שעושים, ועושים הרבה עניינים בכעסם מה שלא היו עושים בלא הכעס, כי הכעס מוציא שכלו של אדם מקרב".

כיצד מוציא הכעס את שכלו של האדם מקרבו? ובכן, על פי המדע, מדובר דווקא במנגנון חיובי שנועד במקור להגן עלינו מפני סכנות, והוא מכונה 'תגובת הילחם או ברח':

כאשר אדם מזהה סכנה מיידית, למשל נתקל בחיית טרף באמצע היער, אזי המוח שלו מפריש סדרה של חומרים כימיים (אדרנלין, קורטיזול ועוד), שמפעילים פעולה כפולה:

מצד אחד – הם מעוררים את גזע המוח, האחראי על התגובות המיידיות והדחופות של האדם, על מנת 'להילחם' או 'לברוח'.

ומצד שני – הם מכבים את קליפת המוח הקדם-מצחית, האחראית על חשיבה לעומק ולטווח ארוך, כדי שהמחשבות העמוקות לא יפריעו לאדם במלאכת ההתגוננות הדחופה.

זה מה שקורה לנו – בזעיר אנפין – כאשר אנחנו כועסים!

המוח שלנו מזהה את הילד שמכעיס אותנו כגורם מסוכן (את מי הוא מסכן? את שלוות הנפש שלנו, את המצב הרוחני של הבית, או את הכבוד שלנו), ואז המוח מגיב כפי שהוא מגיב מול חיות טרף מסוכנת:

מכבה את החלק במוח שחושב לעומק ולטווח ארוך, ומעורר אותנו לפעולה מיידית של מלחמה בילד (לאו דווקא פיזית, אפשר גם מילולית) או בריחה (טריקת דלת, הפסקת דיבור עם הילד).

במצב כזה, בו המוח שלנו פועל על מנגנון הישרדות בלבד, החשיבה שלנו נעשית רדודה וילדותית, ואנחנו עלולים לעשות טעויות מבישות ממש.

כל זה נכלל במשפט קצר של חז"ל: "כל הכועס, אם חכם הוא – חכמתו מסתלקת ממנו" (גמרא פסחים סו, ב).

אמור מעתה: עצם העובדה שהורה נשאר רגוע – עושה אותו חכם יותר מול כל סיטואציה שתקרה. כי גם אם לא יודעים מה לעשות, חצי מהפתרון הוא להישאר רגועים; כך אנחנו משאירים את השכל שלנו פעיל ותואם לגילנו...

אז זכרו:

הורה רגוע = הורה חכם!

(וקראת לשבת עונג)

שימי לב
אין כניסה
לתינוקות
ועגלות

מאתי הילך ללב שני אמא

מגיע גם להתמלא

מה בתוכנית?

8:00

התכנסות וכיבוד חלבי קל

8:15

מתחברים לרחל אמנו
שיחה מפי הגב' אודי רובינשטיין

9:00

"עוד ישירו לך" – בחירה לדורות
תוכנית מיוחדת מבית היוצר
של חני רובינשטיין

מוזמנת לערב חיבור אומנותי על כוחה של אם,
ומאורה של אמא רחל – להתמלא בעוצמה
ובכוח היותר לדורות הבאים.

מהרי להירשם עוד היום!

הרשמה מראש חובה חייגי עכשיו <<<
02-5006148

כמה?

20 ש"ח לכרטיס

מת?

יום ראשון י"ד חשוון
התכנסות בשעה 8:00

איפה?

אולם מתנ"ס
מוסררה

מד?

נשות הקהילה
מוסררה

חל טוב

להר"ר אור שטיין הי"ו
להיכנס בנו
הבה"ח נחמן מאיר נ"ו
לעול תורה ומצוות

חל טוב

להר"ר נתן בהר"ר דוד הלוי
הי"ו
להולדת הבת
בית שמש

חל טוב

להר"ר נחמן בהר"ר רפאל
ספן הי"ו
חתן הר"ר נתן שרעבי
הי"ו
להולדת הבת

חל טוב

להר"ר נחמן בהר"ר משה
צבאן הי"ו
חתן הר"ר אורי והב הי"ו
להולדת הבת
להר"ר בנימין קליין הי"ו
להולדת הבן

חל טוב

להר"ר אהרן בהר"ר משה
בילמס הי"ו
חתן הר"ר נתן בריקמן הי"ו
להולדת הבן
צפת

חל טוב

להר"ר נפתלי הערץ בהר"ר נתן
מנחם הי"ו
חתן הר"ר נחמן משה הי"ו
להולדת הבן

חל טוב

להר"ר ר' מאיר סעדה שליט"א
לנישואי בתו עם
החתן נהוראי יצחק
בהר"ר אלון אריה הי"ו

חל טוב

לחתן נחמן בהר"ר נתן חי הי"ו
לנישואי
עם בת
הר"ר דוד סיסה הי"ו
בני ברק

חל טוב

לחתן נחמן בהר"ר שלום
שזטה הי"ו
לנישואי
עם בת
הר"ר רונן ערוסי הי"ו
בני ברק

חל טוב

להר"ר מאיר חמד הי"ו
לאירוסיו בנו
הבה"ח נחמן נ"ו
עם בת
הר"ר משה חיים שיליאן הי"ו

חל טוב

להר"ר אהרן צנעני הי"ו
בהרה"ח ר' משה צנעני זצ"ל חתן
הרה"ח ר' מאיר מלכה שליט"א
לשמחת האופרון
לבנו החתן נתן נ"ו
עם בת הר"ר תגי הלוי הי"ו

חל טוב

להר"ר נחמן צנעני הי"ו
לשמחת האופרון לבנו
החתן אהרן נ"ו
עם בת
הר"ר אהרן שושן הי"ו
מפיץ ראשי עלון שובו בנים

חוסדות ברסלב נחמת ציון

חלמוד תורה וגני בנים נחמת ציון | חכמה ודעת | חכמה גדולה | ישיבה נפשית | ישיבה נוער | ישיבת מתחברים | כולל אברכים העתיקה | כולל אברכים להוראה ודיינות | כולל אברכים שיעורי הוראה | תאחדות האברכים | נחמת ציון | גני שפה בנות | בית ספר באר מרים | בית יעקב | סמינר נחיות | בית יעקב | חברת מתמידים | פעילויות עזרה וחסד בקהילה

גליון 200 חגיגי

שהחיינו וקיימנו והגיענו להפצת אור תורת רבינו הקדוש זצ"ל ותלמידיו הגדולים לאורו ובהדרכתו של מורנו הרב שליט"א בגליון ה-200

א. בצילו של מרוץ החיים השוצף, הסערה היומית והעמל הרב על הפרנסה ועל הכלכלה, חובה לעצור לדגל קט ולהתבונן. להביט אחורנית ולפרוץ בשיר וקול תודה **'בשוב ה' את שיבת ציון - היינו כחולמים'...**

זוכים אנו להגיש בפני חברי קהילתנו, אנ"ש די בכל אתר ואתר, 50,000 קוראי 'עלון שובו בנים' - ביטאון קהילתנו הקדושה את גיליון ה-200. ציון דרך של מאתיים תחנות עשייה, תיעוד, נדבכים של תורה וחסידות, חינוך וחסד, קהילה ומוסדות ציבור שנבנו שורה אחר שורה, שבוע אחר שבוע, שנה אחר שנה. ילוד אשה כי היה משרטט בשבוע פרשת 'לך-לך' תשפ"ג עם הופעת הגיליון הראשון - הזעיר והמצומצם, את החזון והאימפריה שאנו רואים לגדל עינינו כיום, היה מאושר לאלטר במחלקה פנימית... הן בדברים תמוהים הוא משמיע אל מול גלי השנאה ושצף ההתנגדות ומצב הקהילה. מי מילל ומי פילל כי גיליון צנוע עם דברי תורה ממורנו הרב שליט"א ואיחולי מזל-טוב לחברי הקהילה, יהפוך לשופר איתן שמשמיע ברמה וללא היסוס את דעת תורה, מביא את מיטב החדשות מהנעשה והנשמע במוסדותינו, גיליונות חג מורחבים ורעננים, מדורים קבועים בהלכה ובחסידות, בהשקפה ובאגדה. כך אדיר בן מאתיים גיליונות שמרוויח את צמאונם של מיליוני נפשות לאורך השנים!

אבל - 'היינו כחולמים'. הסייעתא דשמיא העצומה שמלווה את מוסדותינו הק, לצד כוחות הנפש והחזון הבער בעצמותיהם של מנהלי המוסדות וראשי הקהילה, בברכתו ולאורו של מורנו הרב שליט"א, הם אלו שהפכו למציאות חיה, נושמת, שוקקת ופועמת בכל פינה מפינותיה של 'נחמת ציון'.

ב. מאתיים גיליונות אינן מילים ודפים. כשמעלעלים בגיליונות העבר, החל מהגיליון הראשון בתשפ"ג ועד היום, נחשפת הדרך כולה. דרך שלא תמיד הייתה סוגה בשושנים, דרך רצופת מסירות נפש של ממש, קשיים ומהמורות. מבית ומחוץ. כל תחנה ותחנה, כל מוסד וכל מבנה שמאכלסים כיום את בני, תלמידי ותלמידות קהילתנו המעטירה, נולדו מתוך מאמצי על. כך זה בתלמוד תורה, בבית הספר, בגני הבנים והבנות, בסמינר ובישיבות, בהיכלות הכוללים. מבנים, מוסדות וכיתות, חצרות ופעילות שנראים היום כמובנים מאליהם, עמדו במהלך השנים על כף המאזניים. עלויות ותקציבי עתק שימתגלגלים כיום במחזור של מאות אלפי שקלים! מידי חודש עמדו במהלך השנים על כרעי התרגול. מוטלים בספק. בסיכון. אין מוסד שהוקם מיד במבנה רחב ידיים. כולם ללא יוצא מן הכלל עברו וחלפו במבנים ארעיים, שכידוריות בעלויות גבוהות, ומקומות דחוקים. היכלות תורה ששוקקים כיום עם קול תורה פורה, נגאלו בדמים מרובים תרתי משמע. כך היו פני הדברים מיומה הראשון של קהילתנו, ועדיין המערכה בעיצומה. המאבק הפיזי והכלכלי מתמשך, תשלומי השכירות מאמידים, פדיון הנכסים בדמי מפתח, הבנייה והשיפוצים, והמרדף הבלתי פוסק אחר היתרי בנייה ומבני קבע - הם הערובה לחזון הלוהט והשליחות היוקדת של הנהלת המוסדות. אך לפני ואחר הכל התשתית עליו ניצבים 'מוסדות ברסלב נחמת ציון' - שובו בנים' כולם, היא אמונת אומן. תפילה והתבודדות לאלוקי עולם. עדי נזכה כולנו לאזן ימלא שחוק פינו ולשונו רינה.

ג. נושאים אנו עניינים ורואים את ממלכת התורה, החינוך והחסד פרוסה בעיד הקדוש והמקדש. הלב טמאן להכיל את גודל הסייעתא דשמיא, את התקומה וההתאוששות. 'ותפקוד אותי ואת כל בני ביתי ואת כל עמך בית ישראל לחיים טובים ולשלום'. מאות תלמידים ותלמידות ממלאים את כיתות הלימוד בתלמוד תורה ובבית הספר, שוקדים על תלמודם בעדינות ודרך ארץ. לצידם פורחים השתילים הרכים בלמעלה ממניין! גני בנים ובנות. היכלי הישיבות שוקקים, כשעל צבאם משגיחים ורמ"ם נעלים ומורמים מעם. היכלי הכוללים שמצמיחים תלמידי חכמים, רבנים ומורי הוראה ישירה בישראל. הסמינרים שמעצבים את הבית היהודי השמור והטהור גם בעידן הציוויליזציה של 2026. קולה של 'נחמת ציון' בוקע ועולה מכל אזורי ושכונות העיר - מעדו הנביא ומשבטי ישראל, בככר זוועה במוסררה ובעתיקה. 'כי הגדיל השם לעשות עמנו'. זאת היא התשובה המוחצת לכל הקשיים, הצידוק לעמל הרב. 'השכר בעולם הזה'. לראות את קורת הרוח של מורנו הרב שליט"א מהתפתחות והצמיחה שלא ייאמנו בעיניים גשמיות.

ד. גיליון 'שובו בנים' אינו עיתון בעלמא. זהו הדופק החי והפועם של קהילתנו. לאורך מאתיים גיליונות, היה הגיליון הראי הנאמן לכל שמחה אישית וציבורית, במה לכל התרחבות של מוסד, לכל שיעור תורה שנפתח ולכל פרויקט של חסד ועזרה הדדית שנוגד בין כתלי הקהילה. בין דפיו של הגיליון נשתמרו שיחותיהם של חברי הקהילה, קולות הקוראים לעזרה בעת צרה, דברי הדרכה וחיוק ממרנן ורבנן גדולי ומאורי הדור שסמכו ידיהם על מפעלות הקדוש, ומאמרי השקפה וחיוק ממורנו הרב שליט"א ומשפיעי קהילתנו, שהטעינו את הבתים בטורה ורוממות. גיליון ה-200 מעמיד אותנו על שלב נאה בסולם העולה בית ה'. הוא משמש כנקודת עצירה להודאה על העבר, וממנו אנו שואבים כוח וגבורה אל מול פני העתיד. 'הזורעים בדמעה - ברנה יקצור'. הזריעה הקשה, המייגעת של ימי בראשית, מניבה כיום פירות הילולים של תורה ויראת שמים. אך עינינו נשואות קדימה. הגידול המבורך, בלתי פוסק בסייעתא דשמיא, תובע מאיתנו שלא לנוח על זרי הדפנה. לפנינו משימות כבדות: ביסוס מבני הקבע, הרחבת גבולות הקדושה, פדיון נכסים נוספים והבטחת קיומם הרווח של כל מוסדות החינוך והתורה למען לא יידח ממנו נדח. כל חבר וחבר בקהילה, כל אדם ציון וכל אוהב תורה, נקרא ביום זה להמשיך ולהיות שותף פעיל במפעל אדירים זה - בגופו, בממונו ובנפשו. כשם שזכינו לראות בגידול ובצמיחתו של הרכש הרוחני והגשמי הזה עד לגיליון ה-200, כן ירחיב ה' את גבולנו בתלמידים ובחכמים, ונזכה לראות בביסוסם של כל היכלי הקדוש בבנייני עדי עד.

ה. **חובת השעה:** בו בזמן שבחוצות ארצנו הקדושה מתנוססות כרזות אודות 'חובת השעה' וההצבעה למפלגות יראי ה'. מבקשת הנהלת המוסדות לקרוא ולזעוק אודות 'חובת השעה' בביתנו פנימה. בעת יציאתנו את שער גיליון ה-200 בשמחה והתרגשות, פונים אנו בקריאה של חיבה ומתוך דאגה כנה אל כלל אנ"ש דקהילתנו הקדושה. על אימפריית 'נחמת ציון' מרחף בימים אלו צל מעיק וכואב, בשל **פינוי מבנה סמינר 'נתיבות בית יעקב ברסלב'** ברחוב מוסיוף בשכונת הקרובים, כאשר נכון לשעת כתיבת השורות עדיין לא נמצא פתרון מעשי לקיום הלימודים - אפילו באופן חלקי. **בימים אלו ממש עומדים על הכף מהלכים נדל"רים וחלון הזדמנויות יקר ערך להצלת הסמינר והשנת מבנה של קבע.** זאת עת רצון קרישית שבה כל אחד ואחד מאנשי שלומנו יכול להטות את הכף ולסייע באופן ישיר וממשי. הנהלת המוסדות קוראת לכל מי שרווחת בנותנו והמשך קיום הסמינר יקרים ללב, **שיפנה להנהלת המוסדות, לטכס יחד עצה וחשייה, לפעול ולהשפיע למען הצלחת המערכה,** עדי נזכה לראות את בנותינו הצנועות והחסודות, יושבות בהשקט ובבטחה בכיתות לימוד מרווחות ומכובדות. נישא עיניים בתפילה זכה אל אבינו שבשמיים, שיראה בעוני עמו, וינחמנו בכפליים בנחמת ציון וירושלים השלמה, בביאת גואל צדק ובבניין בית מקדשנו ותפארתנו במהרה בימינו, אמן!

גליון 200 חגיגי